

פרשת שמות

"וַיֵּצֵא בַיּוֹם הַשְּׁנַי וְהִנֵּה שְׁנֵי אַנְשִׁים עֹבְרִים נְצִים" .. - לימוד גדול מהותרת המן! (ב יג)

ופירש רש"י: 'דתן ואבירם הם שהותירו את המן'.

שאלה עצומה נשאלת כאן. רש"י כאילו רצה להסביר לנו מי הם דתן ואבירם שהתקוטטו, אז הוא הצביע ואמר 'הם שהותירו את המן', וכי זו העוולה הגדולה ביותר שלהם, והרי בכל עוולה ציבורית הם היו מעורבים, במן, במחלוקת קרח, שני עברים נצים, הבאשתם את ריחנו,

מדוע רש"י מצביע רק על הותרת המן?

והתירוץ הוא: בכל מה שהתרחש עם דתן ואבירם, היה אפשר להתמם, ולהביט בעין טובה, לסנגר עליהם ולהבין - שהמניע למעשיהם הרעים, הוא דאגה לכלל ישראל. למשל כאשר הלשינו על משה שהרג את המצרי, אולי הם חששו מנקמה על רצח המצרי, וכן על זה הדרך,

אבל בשעה שאמר להם משה 'לא תותירו ממנו עד בקר', והם הותירו, מה דאגה לעם ישראל יש כאן? אלא מה? סתם עסק פרטי של קריאת תגר על משה להפר את דבריו. מכאן נתגלה למפרע על הכל, שרשעים היו מימיהם כלשון חז"ל, ואין דאגת ישראל מעניינת אותם כלל, וזה למדנו מהותרת המן.